

רבי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

אי ליה הפרי סיפור השבוע

נסיעת רבינו ז"ל לארץ ישראל

א (כ"א - המשך) ... ואחר זה ראוי מרחוק כמו עין גדול, אפל מאד, ונפל עליהם עוד פחד גדול, מחמת שלפעמים בשהענין מתאסף ומתקשר לשאב המים מהים, נעשה שם כמו בקעה, וכשהספינה יורדת לשם, אז נטבעין שם, והתקנה לזה — לירות בקני-שרפה והורמאטעס פדרך המלחמה כדי לשבר העננים, ולהם לא היה פנאי לזה, מחמת שהיו צריכין לשאב המים מהספינה כנ"ל, והיו הצרות צרורות זו לזו כמו זבזבא ועקרבא, אך בחמלת השם, מחמת תקף הרח-סערה היה הליכת הספינה במהירות גדול, ופרחה הספינה כמו חץ מקשת ממש, וקאה הספינה למקום הנ"ל, שהענין שותה ממש, והיה שם כמו שער והרים סביב לה, ועברה הספינה ממש בשלום.

ב ובתוך כך האיר ה' עיניהם, ומצאו החור, שדרך שם נכנסין המים בספינה, ושחטו תיש, ולקחו העור שלו, ותקנו הספינה, ונצלו בשלום מסכנות גדולות ותוראות הללו. והיה זאת בערב-שבת-קדש, והיה להם שמחה גדולה, ואמר רבנו זכרנו לברכה אז "הודו ליה" בשמחה גדולה ...

(דהמשך מעבר לזה)

חיזוק השבוע

א אני יודע ברוך השם היטב כי התנוצצות האמת של דברי האדמו"ר ז"ל - היו, של ספריו הקדושים, הוא תקן גדול ורפואה אמתית לכל המתקרב באמת לרבנו, ובלבד שיעתו בהם היטב, ובתמימות, ובפשיטות, לעשות ולקיים וכו', וכשתתחזק בלמוד ספרי רבנו ז"ל ודאי יעזר לך השם יתברך. רבי שמשון בארסקי - מכתב יח

המחלקת שלהם היה בענין המלכות, שאמרו שיוסף רוצה למלך עליהם שלא כדין, ולפי דעתם נדמה להם שיוסף רוצה למלך רק על-ידי עזות חס ושלום, והם רצו להתגבר בעזות שלהם נגדו, על-כן שחטו שעיר עזים, שהוא בחינת עזות (הלכות בשר בחלב ד', אות ט').

ל"א ויבא הביתה לעשות מלאכתו

כל המלאכות שהאדם עושה בכל יום מששת ימי המעשה, כלם הם בחינת ברורים לברר ניצוצות מעמקי הקלפות פדוע, ועקר הברור על-ידי קדשת המחשבה, על-ידי ששומר את המחשבה פחות השערה. וזה עקר מלאכתו של האדם בחינת ואמלא אותו וכו' ובכל מלאכה וכו'. וזה בחינת מה שכתוב ביוסף הצדיק בשבא לידי נסיון (בראשית לט, יא): "ויבא הביתה לעשות מלאכתו". כי עקר המלאכה והאמנות של האדם בזה העולם הוא לעמד בנסיון, והעקר בתאנה הזאת, והעקר על-ידי שמירת המחשבה פחות השערה בכל פעם (הלכות תפילין ו', אות ל"ג).

מ"ט כי גנב גנבתי מארץ העברים

ועל-כן אחר-כך בשתנועוד עם אהיו היה הכל בדרך גנבה והתלבשות כמו שכתוב ויתגבר אליהם וכו'. וכן בסוף האחרון בשרצה לגלות להם פניו להודיעם האמת היה על-ידי העלילה של גנבת הגביע שהטמין באמתחתו בנימין, זה רמז בשהצדיק בחינת יוסף רוצה להפיר את עצמו עם ישראל להראות להם פניו האמתיים הוא מסבב עמהם בכמה גנבות עד שמפירין אותו באמת שכל זה הוא בחינת ספורי מעשיות, שמלביש בהם הפנים של התורה שזהו בחינת גנבה ורמאות של הצדיקים כדי לעורר העולם משנתם שאי אפשר לעוררם בשום אופן כי אם בדרך זה (הלכות גנבה ג', אות ז').

וישב

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

ל"ח המלך תמלך עלינו

הצדיק האמת שהוא בחינת יוסף, מרחם על הדור ומספר ומרמז להם גדל מעלת קדשתו ועצם השגתו, ומעיר אנייהם שכלם צריכים להתקרב אליו, כי כל עלית תורתם ועבודתם הוא על ידו, שזה בחינת מה שספר יוסף להשכטים חלומותיו ודבריו. אבל צריכין לזה זכיה גדולה להקשיב דבריו בתמימות, כי לפעמים עון הדור גורם עד שגם הצדיקים והכשרים אינם רוצים להאמין בדבריו, וחושדין אותו שכל כונת דבריו בשביל התנשאות וממשלה, שזה בחינת שאמרו לו אחי יוסף המלך תמלך עלינו וכו', עד שעל ידי זה נעלם הצדיק מן העולם חס ושלום (הלכות מקח וממכר ג', אות י"ג לפי אוצר היראה - צדיק, אות רכ"ד).

ל"ח וימפרו את יוסף

גם צדיקים גדולים צריכין לשמר עצמם מאד ולבקש מהשם יתברך מאד להנצל מעצות נבערות, בפרט בענין המחלקת, ששם עקר התגברות השטן, שמכניס סברות בלב הצדיקים, עד שנדמה להם שהם צריכים לרדף את הצדיק האמת עד לחייו. ומי לנו גדול מהשכטים הקדושים, שהלכו על יוסף ומכרו אותו לעבד, ואחר-כך נתחרטו על זה מאד, וגם יעקב אבינו קנטר אותם על זה מאד (הלכות חול המועד ד', אותיות ה' ז' ט"ו לפי אוצר היראה - מחלקת ונצחון, אות ט"ז).

ל"א וישחטו שעיר עזים

בשפגמו השכטים במכירת יוסף שחטו שעיר עזים (בראשית לז), כי עקר

סיפור השבוע

א' ל' תמוז ה'תש"ו

שבחו הר"ג
נסיעת רבינו ז"ל לארץ ישראל

... (המשך הסיפור) ... משם הלכו דרך מקומות הרבה מאד, ואכילה שהיה להם על הספינה היה רק מה שנתן להם הקצבר הנ"ל מצד החמנות מהמגזאן שלהם סחורעס, ותולעים היו מרחשים עליהם.

והיו הולכים ומבקשים ופורשים ודיהם בהכנעה בכל יום כעני בפתח, והיה נותן להם מאלו הסחורעס, ואכלו זאת לבד.

ויהי בעלות על לבם, שהוא סמוך לפסח, היה להם צער גדול, כי היו דואגים מה יעשו בפסח, כי אי אפשר להתענות כל ימות הפסח. ואחר שעה או שתים באו אל כרך גדול, העומדת על ההר של אבנים באמצע הים, ושם קנו הישמעאלים פרות הרבה, ולהם נתנו בעד טאלער אחד חרובים, שקורין "באקסערן", הרבה, בערך טשעטווירט, ואמר רבנו וכווננו לברכה לעת עתה גם זה טוב מאד, כי יכולין להיות שמונת ימי הפסח עם חרובין לבד, אך מי יתן, שיזכה אותנו השם יתברך לקיים מצות אכילת מצה וארבע כוסות:

(ההמשך יבא, בעיה)

זכנו ברחמיך הרבים לקיים מצותיך באמת, עד שנופה להמשיך עלינו באמת שעשוע עולם הבא תמיד, שהוא התאזה לשמן הגדול והקדוש, ובפרט בימי החנכה הקדושים שהם ימי הוואה, עד שנופה להתקרב אליך באמת, ולדעת ולהכיר אותך ולהודות לך ולברכך סלה באמת לעולם כי טוב, כמו שכתוב, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, ונופה להמשיך

הקדשה של שבת לששת ימי החול, עד שנופה להיות בשמחה תמיד כרצונך הטוב באמת. (לקוטי תפילות בי - מתוך תפילה ג')

תשי ישראל

שיחות נלהבות מפי רבי ישראל, זצ"ל

העקר למשך עצמו אל התכלית

המשך

... מאיפה נעשה רבי ישראל נקדחת בזה! מהתורות והתפלות!! זה עד היום! לא זו הדרך להגיד: "פעם היה רבי ישראל", "פעם היה העולם עובדי השם", "היום זה ככה" ... לא!! היה פעם - וגם עכשיו יש! היה רבי ישראל - וגם עכשיו יש! היה תפלה בעל תפלה... בהספורי מעשיות כתוב: "פעם היה בעל תפלה", אבל הבעל תפלה היה - והוא גם עכשיו ישנו! והוא עוסק עמנו! והוא מלמד אותנו! והוא בשבילנו!

אצל העולם זה ממש משחק פורים (פורים שפיל) - הלקוטי מהר"ן, והלקוטי תפלות - אם רואים אחד אומר הרבה תפלות, ובוכה לפני השם יתברך: - נו, נו, הוא איש גס, הוא בור... הוא אומר כל כך לקוטי תפלות...

נו, אכן ראיתי כמה נפשות יקרות, אבל איך שרבי ישראל אומר לקוטי תפלות - ואת השבת שראיתי אצלו, התפלות, והשבועות, והנגונים, והשמחה... זה היה יחיד בעולם! זה היה מעשה ידי להתפאר! מעשי הקדוש ברוך הוא! מעשי השם אצבע אלקים!!!

1 ח"י מוהר"ן, רכ"ה ובלילה שקודם הסתלקותו אמר, מה לכם לדאוג מאחר שאני הולך לפניכם, ומה אם הנשמות שלא הכירו אותי כלל, הם מצפים על תקונים שלי, מכל שכן אתם וכו'. וכן אפילו אלו שלא זכו להכיר את רבנו זכרנו לברכה בחייו, כשיבואו על קברו הקדוש ויסימכו עליו, וילמדו ספריו הקדושים, וירגילו עצמם לילך בדרכיו הקדושים הנאמרים בספרו הקדושים, בודאי יש להם על מה שיסימכו, אשריהם אשרי חלקם, ולא יאשמו כל החוסים בו, כי כבר גילה דעתו בכמה לשונות בפירושו וברמז, שכל מה שעוסק עמנו אינו בשבילנו לבד, כי אם את אשר ישנו פה ואת אשר אינו פה וכו'.

נצחתי ואנצח

רואים איך שהאמת מנצח! איך שהעולם כל-כך רחוק מרבנו, מהתבודדות, לקוטי תפלות... אז היינו צריכים להתבטל מפני העולם! אם כל הגדולים, כל גדולי הדור הם כל-כך רחוקים מזה, שוחקים מזה - היינו צריכים להתבטל! ככל שעובר זמן היו צריכים להתבטל! אבל בסוף רואים שהפילוסופים, אנשי העולם הכי גדולים, אנשי מדע, הם היו צריכים לבטל את רבנו לגמרי! כי הוא היה נגד למוד החכמות ולשונות, אפילו מגדולי ישראל בשהם מדברים מחירותו! - היו צריכים להחליט שאין לו חלק בחכמות, ולא לדבר ממנו כלל! אבל בסוף הם מתבטלים - אחר דבורים כאלו, אחר התנגדות כזה מה שרבנו הקדוש מתנגד על זה - הם מתבטלים!

2 עי' ח"י מוהר"ן ת"ז.

עצות ותפילות

חנכה, ב"ג

על-ידי מצות הדלקת נר חנכה ממשיכין על עצמו הדעת הקדוש, שהיא בחינת "שמן הטוב", שהיא בחינת זכרון, דהיינו לזכר תמיד בעלמא דאתי בכלל ובפרט (עי' זכרון אות ד).

ימי חנכה הם ימי הוואה הלל, שזה עקר שעשוע עולם הבא. ועל-ידי זה זוכין שיאיר האמת, דהיינו להתפלל באמת וללמוד תורה באמת מפי רב אמת, ולעשות שדוכים אמתיים, שכל זה הם ג קני האמת, והם מאירין לכל חלקי הדבור